

Fotoclub Folerma 71 Nijlen - Hoe het is begonnen (door Frans Raets)

Mijn vrouw Yvonne Budts en ik waren in het najaar van 1970 op een dansavond in de turnzaal van Nijlen, toen er plots twee jonge mannen bij ons kwamen staan. Ze vroegen of ik een fototoestel had. Ik antwoordde dat ik een jaar geleden een "MIRANDA" gekocht had, om diapositieven te maken. Toen vertelden ze mij dat ze mensen aan't zoeken waren die in fotografie geïnteresseerd waren, en dat ze een Fotoclub gesticht hadden. Of ik geen goesting had om eens te komen luisteren op de eerste vergadering? Na even aarzelen zei ik dan toch "ja"... Ze zouden kortelings wel laten weten wanneer en waar die eerste vergadering zou plaatsvinden.

Deze twee mannen waren Richard Neujens (een jonge beroepsfotograaf) en Ludo Cools (de eerste voorzitter van de nieuwe vereniging); de eerste bijeenkomsten vonden plaats bij Miel Hens. Er waren ongeveer 10 personen aanwezig en ik denk dat iedereen zich toen als lid van de club ingeschreven heeft. Dan maakte men bekend hoe de club zou noemen: FOLERMA 71 - gewoon de beginletters van FOto's LERen MAken. De club zag het levenslicht op 8 september 1970, maar we zouden officieel starten in 1971. De stichters waren Richard Neujens, Ludo Cools, André Hens, Jef Merciny en Patrick Vervoort. Die personen vormden toen meteen ook het bestuur.

De vergaderingen werden iedere maandag gehouden, en het lidgeld bedroeg 100 frank per jaar. We hadden bij Miel Hens (zaakvoerder van zaal Familia in de Nonnenstraat te Nijlen) een kleine plaats ter beschikking (een leegstaande keuken en een kleine bergplaats). Het bestuur heeft ook ooit een vergadering gehouden in de bakkerij van Jos Heylen.

De allereerste clubvergadering vond plaats in de gang van het ACV-lokaal, omdat Richard wat te vertellen had over diapositieven en een scherm opstellen in ons lokaal niet ging. Niemand durfde een vraag te stellen over deze beelden en de uitleg van Richard... Over het ontwikkelen van foto's werd nog niet gesproken, maar dat zou niet lang meer duren. De meeste bestuursleden hadden immers al enige kennis van het ontwikkelen van negatieven en het afdrukken van foto's. Er waren toen nog maar weinig geïnteresseerden in het ontwikkelen van een zwart-wit filmrolletje. Richard zei toen dat hij - als er iemand volgende vergadering een film met opnamen bij had - die dan bij hem in zijn doka wel zou ontwikkelen. De volgende week was ik toch wel de enige die zo'n film bij had...Hij heeft die film dan mee naar huis genomen en samen met zijn eigen films ontwikkeld. De week

nadien bracht hij die weer mee naar de vergadering om te bekijken en zei hij tegen mij: "Kom naar mij thuis en dan zullen we er een paar afdrukken van maken." Bij het verschijnen van het beeld in het ontwikkelbad stond ik verwonderd te kijken...

De volgende vergadering heeft Richard dan uitgelegd hoe dat filmpje ontwikkeld en afgedrukt was. Het bleef natuurlijk theorie voor ons, en daarom vroeg hij aan het bestuur om zo rap mogelijk een donkere kamer te installeren in de bergplaats. Omdat er nog geen geld genoeg in de kas was om alles ineens te betalen, moest de DOKA inrichting er met de hulp van iedereen komen. Voor het nodige materiaal zou Jef Merciny zorgen: afval van de Gevaert-fabriek. Een paar weken later was de klus geklaard en werden de samenkomsten voor dia- en fotoliefhebber veel interessanter. Het aantal leden steeg, en er heerste een gezellige sfeer.

Er kwamen steeds meer geïnteresseerden voor foto's en dia's, en omdat er iedere week een vergadering was kende iedereen rap iedereen! Spijtig dat er van toen geen lijsten van de aanwezigen meer te vinden zijn... De namen die ik mij herinner zijn: Ludo van Tendeloo, Wim Van Roie, Mark Dielens, Frans Raets, Etienne Van den Bulcke, André Hens, Patrick Vervoort, Herman Van Bouwel, Eddie Van de Ven, Hugo Van den Brugge, Ludo Deschutter, Ronny Van den Eynde, Richard Neujens, Jef Merciny, Ludo Cools, Jan s' Jongers en Gaston Smeyers. Mogelijk ben ik er vergeten, sorry daarvoor...

Er werd goed gewerkt om deftige dia's en zwart-wit foto's te maken. In het jaar 1971 hadden wij al een teerfeest met de leden, familie en vrienden van Folerma: er waren 75 deelnemers aan dit smakelijke eetfestijn. Na het eten heette onze voorzitter iedereen welkom, en wenste hij zijn leden veel geluk met hun foto's en dia's. In maart 1972 werd er in Nijlen een opruimactie georganiseerd: een initiatief van het Davidsfonds met medewerking van Fotoclub Folerma 71, de Nijlense scholen, de jeugdbewegingen en het gemeentebestuur. Al het zwerfvuil dat uit grachten en bossen was ingezameld door de kinderen werd samengebracht op het kerkplein tot een grote berg afval. Op een latere tentoonstelling van Folerma werden de foto's getoond die wij daarvan gemaakt hadden. In 1972 werden ook reeds clubwedstrijden gehouden met dia's en zwart-wit foto's. Ook in '72 had het bestuur een uitstap geregeld met de leden en hun familie en vrienden: een volle bus reed met ons naar Eindhoven in Nederland. We gingen samen het Evoleum bezoeken (ik had daar nog nooit van gehoord). Het is aan de buitenkant een enorm futuristisch, mooi en kleurrijk gebouw: knap. Maar binnen is het voor de wetenschap - zeer chic, maar niks voor ons. Vervolgens zijn we verder gereden

naar Tudderen in Duitsland. Daar hadden ze een open oorlogsmuseum en een dierentuin. We hebben ons allemaal goed geamuseerd, en al zeker de kinderen die erbij waren. Het was goed weer, we zijn er lang gebleven en hebben er vele "kiekjes" geschoten. Iedereen was content, en we keerden tevreden terug naar Nijlen.

Eind januari 1972 zijn we dan ook een weekend naar Luxemburg geweest. Het was de bedoeling om sneeuwfoto's te maken en wat kennis op te doen van zulke omstandigheden. Vrijdagavond zijn we dus met 10 clubleden en een paar sympathisanten naar Dillingen vertrokken. Het bestuur had daar een klein hotelletje gereserveerd (Jef Merciny bracht daar ieder jaar zijn zomervakantie door). Er lag wel sneeuw, en het was koud. Zaterdag hebben we met de bus (met op de voorruit een plakkaat met FOLERMA op!) een rit gedaan in de mooie omgeving, en zijn we op verscheidene plaatsen gestopt om te genieten van de natuur. Er werden vele opnamen gemaakt, maar het resultaat zouden we later zien. Het waren toen immers nog analoge zwart-wit opnamen en dia's. 's Avonds werd er nog gezellig een wijntje gedronken, het was goed geweest.

Ook in 1972 is het maandblad 'Focus nr 1' verschenen. Onze secretaris Ludo Van Tendeloo zou in dat blaadje al het nieuws van de club publiceren.

In 1973 was er in Antwerpen in de Koningin Elisabethzaal een diashow door KODAK. Richard kreeg als beroepsfotograaf vrijkaarten, en we zijn met twee auto's naar die voorstelling gereden. Het waren dia's van Spanje, Peru en Bolivië met als titel 'De triomf der kleuren'. Fantastisch wat we daar te zien kregen! Prachtige beelden in overvloeiing... Er stond een batterij projectoren opgesteld, en op het einde van de show kwam de finale. Het was net of er vlogen van rechts naar links eenden door de lucht in de zaal: ongelooflijk. Maar dat overvloeien van die beelden heeft mij wel een paar slapeloze nachten bezorgd, tot ik er zelf aan begon. Ik wou zelf een overvloeier in elkaar knutselen, en ja: een paar weken later was hij klaar. Met de eerste diavoorstelling in de Familia (die ging over de jaarmarkt) hadden we beelden in overvloeiing: we moesten nog wel met twee man de machine bedienen, maar het was een groot succes. De muziekbegeleiding was van Robert Gillis, die zijn muziekinstallatie ter beschikking stelde op voorwaarde dat het verzekerd was. We zijn dan maar met drie man een nacht blijven slapen in de Familia...

De club werkte goed, en er werden al veel zwart-wit foto's en diabeelden gemaakt. Er werd dan ook voorgesteld om een fototentoonstelling te houden in

de Nijlense bibliotheek. De eerste tentoonstelling van FOLERMA 71 vond dan plaats op Pasen en Paasmaandag, samen met de jaarmarkt op 21 april 1973!

Bezoekers schoven aan van vroeg in de voormiddag tot een eind in de namiddag. Het was een groot succes: aan de ingang van de bib hadden we enige tafeltjes en stoelen mogen zetten en er werd flink getapt - men sprak zelfs van 1500 bezoekers in de bibliotheek! Intussen was ook bekend geraakt dat de gemeente Nijlen de "Tibourschrans" had aangekocht, beter gekend als "het Hofke". Elke Nijlense vereniging zou daar onderdak krijgen.

Er waren al enkele verenigingen (waaronder Folerma) die hun plaats al kenden, en ook wij hadden onze inboedel van het lokaal dus al verhuisd naar het Hofke op 21 mei. Tot het bericht kwam dat alles terug moest weggehaald worden, want er was op het schepencollege besloten dat er een academie moest komen!

Maar toen kregen wij hulp van twee schepenen, namelijk van Miel Dieltjens en Fons van Tendeloo. Vooral dankzij Miel Dieltjens (die het hardst op tafel zou geslagen hebben) mocht de Fotoclub toch blijven... Hartelijk dank Miel!

Als club kregen we er beschikking over een ruim lokaal, en een kleinere plaats om de donkere kamer te installeren. We hebben toen ook een diascherm en twee projectoren aangekocht .

Regelmatig werden er op de vergaderingen fotografen van andere clubs uitgenodigd om hun kennis en manier van werken uit te leggen, waar we dan ook veel van leerden. We kregen voor een jonge club reeds heel goede kritieken (soms ook minder goede). We waren ook geabonneerd op de fotobladen "Camera" en "Focus", en aangesloten bij de Belgische Federatie van Fotokringen (BFFK). Vrijdag 12 april om 20u30 was er dan in de nieuwe bibliotheek een receptie ter gelegenheid van de opening van ons tweede fotosalon. Er was veel volk, en ook het gemeentebestuur was aanwezig. Hugo Peeters deed de openingsrede. Hij had de foto's al goed gezien voor zijn openingsrede, en was geschrokken van de kwaliteit van de tentoongestelde werken. "Dit is kunst!"

Op de algemene vergadering van maandag 18 maart 1974 had onze voorzitter Ludo Cools belangrijk nieuws, we laten hem zelf aan het woord:

"Beste vrienden, het spijt me werkelijk dat ik u moet zeggen dat ik na vier jaar voorzitterschap niet meer bij machte ben om mijn volle plicht als voorzitter waar te nemen. Omstandigheden (*Ludo was volop bezig zijn nieuwe huis van onder tot*

boven op te kuisen en in de verf te zetten) verplichten mij om een drietal maanden praktisch volledig inactief te zijn. Indien niemand er iets op tegen heeft, zou ik graag (*en wij hebben er in het geheel niets op tegen, integendeel*) bestuurslid van Folerma blijven, want die vier jaren bij onze club zijn me zo reuze meegevallen dat ik geen definitief afscheid wens te nemen. U kunt er van op aan dat ik me zo ongeveer half juni terug volop zal inzetten voor het algemeen welzijn van onze sympathieke Fotoclub. Ik dacht als opvolger te mogen voorstellen: iemand die mijn functie als voorzitter zeker waardig zal kunnen overnemen, en die iemand is Frans Raets" ..en iedereen was akkoord. Er volgde nog een warm applaus aan het adres van de oude en de nieuwe voorzitter.

- Nota van de redactie "Ludo ,wij verwachten u zonder fout terug in ons midden rond half juni"
- En daar zat ik dan, geheel onverwacht, als voorzitter voor drie maanden. Maar waarom moest er voor drie maanden zo nodig een nieuwe voorzitter komen? Het bestuur kon toch wel gewoon verder werken? Ik heb het voorzitterschap aanvaard, omdat het maar voor drie maanden zou zijn...

Op vrijdag 12 april 1974 was er dan om 20u30 in de nieuwe bibliotheek een receptie voor de opening van het tweede fotosalon op zaterdag 13 en zondag 14 april 1974. Vrijdag was er veel volk: leden van onze club, de burgemeester, het gemeentebestuur, afgevaardigden van andere Fotoclubs... Hugo Peeters zorgde weer voor een gepaste inleiding. Voorzitter Frans Raets dankte vervolgens de spreker voor de aangename wijze waarop hij de fotografie in het daglicht stelde. Burgemeester Van Dessel verheugde zich er over dat de leden hun kunst naar buiten konden brengen. Het minpunt voor ons was dat we geen dranken meer mochten serveren !

Dat was dan mijn eerste evenement als voorzitter van Fotoclub Folerma 71 . Na de bestuurswisseling bleef alles verder zoals het was. Iedereen bleef op zijn post, en de vergaderingen vonden nog steeds plaats op de eerste en derde maandag van de maand. In de loop van het jaar organiseerden we nog een wandelzoektocht en een prachtige diamontage (ons gebracht door wereldreizigers Liza en Marcel Demedt).

De bestuursvergaderingen zouden vanaf 1972 plaatsvinden in de maand januari. De volgende verkiezing vond plaats op 6 januari 1975, en kende de volgende uitslag:

- Voorzitter : Frans Raets
- Secretaris: Ludo Van Tendeloo
- Schatbewaarder : Marc Dielens
- Afgevaardigde Federatie : André Hens
- Feestleider : Patrick Vervoort

Richard Neujens bleef onze technisch leider.

Elk jaar hadden we nog steeds een diavoorstelling in de Familia, en op het einde van het jaar een teerfeest. Tussen dit alles door moest er natuurlijk ook nog aan foto's en dia's gewerkt worden. Alle leden hadden immers nog veel te leren wat betreft zwart-wit fotografie en kleurendia's...

We deden mee aan verschillende wedstrijden, maar het resultaat was niet zo geweldig. "We zullen er wel komen", dachten we. Een tijd later stuurden we foto's in voor een wedstrijd en werden er toch al enkele foto's "aangenomen". Richard Neujens zei dat we goed bezig waren, en moedigde ons aan om zo verder te doen!

Op regelmatige tijden kwamen nog steeds de beste fotografen van bekende clubs uit de provincie naar Nijlen om ons werk te bespreken. Het moet gezegd worden dat dit meestal leden waren van de Fotoclub van Lier, met Gommer Lemmens op kop. We kregen meestal goede kritieken.

Na onze derde fototentoonstelling mochten we de vierde niet meer in de bibliotheek houden. Het gemeentebestuur zei namelijk dat de provincie bezwaren had tegen het houden van tentoonstellingen in de bibliotheek.

We moesten dus op zoek naar een andere plaats voor ons vierde salon, en dat werd de Gildenzaal in de Gemeentestraat in Nijlen. We mochten een weekend blijven om onze tentoonstelling te organiseren. Deze werd opgesteld in het café aan de voorzijde van de straat, en we plaatsten de borden langs elke muur. Achter het gordijn dat toen de afscheiding vormde met de zaal, plaatsten we een diaprojector waarmee er om het uur dia's werden getoond (de dia-avonden zelf bleven in de Familia doorgaan). De tentoonstelling werd geen hoogvlieger. Er waren wel wat bezoekers die wat verbruikten aan de tafels die in het midden van het café stonden, en aan de toog. De club moest niets bijleggen: we waren uit de kosten.

Wat het aantal leden betreft: dat ging wat op en neer, tussen 17 en 20. Dat was bij ons niet anders dan in andere clubs: eentje erbij, en weer eentje weg. Het was soms een drukke bedoening in ons vergaderlokaal, maar er werd naar iedereen

geluisterd die iets te vragen had. We probeerden iedereen een antwoord te geven, maar dat was niet gemakkelijk als onze technisch leider er niet was. Wij hadden zelf ook nog alles te leren, want Folerma was nog een jonge club! Tijdens de vergaderingen was er steeds een goede sfeer in het lokaal. We gingen vaak naar de tentoonstellingen van andere Fotoclubs, en tijdens de volgende vergadering wist iedereen wel te vertellen wat ze gezien hadden op de tentoonstellingen.

In 1975 werden er dan een daglichtscherm en twee diaprojectoren aangekocht voor de prijs van 5500 frank, en er zou kortelings ook nog een elektronische overvloeier bijkomen. Alles om onze diaprojecties te verbeteren! We deden allemaal ons best om mooie foto's en prachtige dia's op de club te tonen.

Onze volgende foto- en diatentoonstelling in 1976 had plaats in de Gildenzaal tijdens het Sinksenweekend. We hadden meer plaats om de fotopanelen te plaatsen dan vorige keer, omdat de scheiding tussen café en zaal een groot stuk achteruit geschoven was. Dat was een grote verbetering, maar er was ook een nadeel aan verbonden: er was te weinig verlichting! Aan het plafond was er genoeg TL-verlichting, maar dat kwam van te hoog. Naast die TL-lichtbakken waren er dan nog wat kleine spotjes, maar dat licht was van geen nut om de foto's te verlichten. We hebben de tentoonstelling dan opgesteld en de foto's kregen niet genoeg licht, spijtig genoeg. Maar bij gebrek aan een betere plaats moesten we maar afwachten en luisteren naar waar het publiek ervan vond.

Gedurende de tentoonstelling kregen we veel bezoekers over de vloer. Toen de "kenners" kwamen kijken naar ons werk was er in het algemeen zeer goede kritiek over de tentoongestelde foto's, maar ze vonden dat deze foto's veel beter licht verdienden. En gelijk hadden ze! De grote massa bezoekers stoorde zich er echter niet zo aan, en vanaf toen hebben we alle volgende tentoonstellingen in de Gildenzaal gehouden. We kregen zelfs de voorkeur om een zeer goede datum vast te leggen toen de Nijlense voetbalclub FC Nijlen, die ieder jaar met halfvasten hun Carnavalbal vierde, de zaal te klein vond en naar een andere plaats verhuisde. Die kans lieten we niet schieten, en we hebben de zaal voor eeuwig en altijd vastgelegd op het weekend van "Halfvasten", drie weken voor Pasen.

In september 1976 werd op een speciale vergadering een streep getrokken onder de in voegen zijnde reglementen, en kwam er een volledige vernieuwing uit de bus! De prijskampen werden (en dan vooral omwille van de negatieve reacties bij de besprekingen) vervangen door een beoordeling van binnengebrachte werken.

Aan jureringen (onder welke vorm dan ook) werd eveneens een definitief einde gemaakt. Vanaf toen zouden foto's besproken worden door de leden zelf, eventueel in bijzijn van een gastfotograaf. Dit wil zeggen dat iedereen vrij is van de verplichting om foto's te maken naar een bepaald onderwerp: iedereen mag zijn onderwerp zelf kiezen. Dat zou volgens ons tot de beste foto's moeten leiden!

Mede met het verdwijnen van de reglementen verdween ook het Folerma Nieuws: het maandblad zou onder een andere vorm verschijnen. Dat is één keer gebeurd, namelijk met de uitgave van september 1976. Alle andere uitgaven vanaf oktober 1972 (nummer 1) tot en met nummer 28 zijn ter beschikking in de bibliotheek van de club. Het is de moeite om daar eens in te kijken! Dat was trouwens het werk van de secretaris, Ludo van Tendeloo.

Het werken zonder opgelegde onderwerpen wierp al snel zijn vruchten af: er kwamen foto's op de plank van betere kwaliteit, het was een grote vooruitgang. Ook de tentoonstellingen in de Gildenzaal brachten steeds meer en meer bezoekers. Er was nog altijd te weinig licht, maar dat hebben we een paar jaar later zelf opgelost. We waren immers te weten gekomen dat er in Mol iemand een passende verlichting had gemaakt, die hij ook verhuurde. Nadat we die constructie zijn gaan bekijken, hebben we die verlichting tijdens het volgende fotosalon gebruikt. Het was een beetje aanpassen aan onze borden, maar het resultaat viel geweldig mee! De foto's werden door dit licht een categorie hoger gebracht.

De huurprijs viel nogal mee. Maar Tony Peeters heeft de installatie gedurende de tentoonstelling eens goed bekeken, en we moesten volgend jaar niets meer huren. Het elektrisch gedeelte was voor Etienne Van den Bulcke. Knap werk!

De jaren gingen voorbij, en er werden nog wel wat kleine zaken veranderd. De club had bijvoorbeeld blokkaders aangekocht, en glas dat niet reflecteerde. Het glas deed waarvoor het gekocht was, maar het resultaat viel toch een beetje tegen. De frisheid van het beeld was namelijk weg.

Met de foto's ging het intussen heel goed. Er werden veel foto's (formaat 30x40 cm) naar regionale, federale, binnenlandse en buitenlandse tentoonstellingen gestuurd - en de uitslagen vielen best mee. Er werden redelijk wat foto's aanvaard. Dat er nog geen diploma's of medailles bij waren, hadden we wel verwacht. Maar we waren vertrokken, we hoorden erbij!

In het bestuur kwam intussen bij iedere verkiezing (om de drie jaar) wel eens een

andere kandidaat zich melden. Sommige bestuursleden gaven hun ontslag omdat ze geen tijd meer hadden, zoals bijvoorbeeld Richard Neujens wiens fotozaak te groot werd. André Hens had een andere richting gekozen, enzovoort...

Folerma 71 was naar de meet van de tiende verjaardag aan het snellen, dus in dat jaar hadden we graag een mooie tentoonstelling gehad. Als voorziter heb ik dan in naam van Folerma een brief geschreven naar het schepencollege van Nijlen met de vraag of het niet mogelijk was om voor de 10^e verjaardag van Fotoclub Folerma andere tentoonstellingsborden te krijgen. De gebruikelijke borden waren namelijk vuil, en op die kartonnen borden kunnen we geen blokkaders hangen. Wij kregen als antwoord dat we zelf moesten schetsen welk model we graag hadden, en we hebben een model getekend zoals hetgene dat we nu nog gebruiken. Tegen de tijd dat ons salon plaats zou vinden, werden de borden dan door het gemeentepersoneel naar de Gildenzaal gebracht. Die borden moesten ook voor alle andere Nijlense verenigingen beschikbaar blijven!

Tijdens een vergadering in de Gildenzaal werd het nieuwe huishoudelijk reglement bekend gemaakt. Pastoor Seuntjes zei: "de huurprijs is 400 frank per dag, en voor verenigingen die een proost hebben 200 frank". Ik replikeerde onmiddellijk en riep: "Dan zal de Fotoclub rap een proost hebben!". "Da zal ni waar zijn", bulderde hij terug – maar achteraf is dan toch gebleken dat we ook zonder proost een gunsttarief hadden. Folerma heeft altijd een goede relatie gehad met het comité van de zaal.

De volgende jaren kwam er steeds beter werk op de plank . We hadden steeds meer foto's die door de jury's goed genoeg bevonden waren om aanvaard te worden, en in de uitslag vermeld te worden. Langzaamaan werden er ook werken bekroond met een diploma, en zelfs een medaille was er ook al bij! Bij de diamakers begon het ook te beteren en de resultaten bleven niet uit. Onze namen kwamen meer en meer in de catalogen voor, en de bekendheid van Folerma 71 ging omhoog. Het deed deugd dat we dat allemaal al mochten meemaken. Het ging zelfs zo goed dat een paar jaar later al twee fotografen van de club een AFIAP behaald hadden, wat letterlijk betekende "Artiste Fédération Internationale de l'Art Photographique". Deze titel werd behaald nadat een zeker aantal werken meermaals bekroond werden. Deze twee clubleden waren Frans Raets en Ludo Van Tendeloo. Proficiat ! Het was nu niet het moment om stil te vallen, maar wel om te proberen hoger te scoren, en dat deden we ook.

De jaren gingen snel voorbij. Er waren enkele bekende namen verdwenen, maar die werden vervangen door Jef Bockx, Herman Bellens, Jeannine Thys en anderen die in de toekomst van de club veel van zich zouden laten horen. Wat het behalen van diploma's en medailles betreft, sprong Etienne Van den Bulcke er bovenuit.

Van een viering van het tienjarig bestaan van Fotoclub Folerma 71 is uiteindelijk niets in huis gekomen. Iedereen was namelijk van mening dat 10 jaar nog wat te vroeg was. De club werkte naarstig verder en ieder jaar had er een drukbezochte tentoonstelling plaats in de Gildenzaal. Er werden ook diavoorstellingen gegeven, en de naam van onze club geraakte meer en meer bekend in Nijlen en omstreken. Maar de tijd gaat snel, en in 1984 werden er bestuursverkiezingen gehouden. Ik heb mij niet meer beschikbaar gesteld als voorzitter.

De termijn (drie maanden!) die ik aanvaard had in 1974 om als voorzitter de Fotoclub Folerma te leiden was immers al lang overschreden. Ik heb in wel en wee 10 jaar mijn uiterste best gedaan om te doen wat men van mij verwachtte - of ik daar in geslaagd ben, daar zal iemand iemand anders over moeten oordelen. Na de verkiezing kwam de man die ik verwachtte als nieuwe voorzitter op de proppen, namelijk Etienne Van Den Bulcke. Een nieuw tijdperk was hiermee aangebroken. We wensten Etienne en zijn nieuwe ploeg veel succes toe!

De ingeschreven leden van de Fotoclub waren op 23 januari 1984 de volgende: Jan 's Jongers, Frans Raets, Marcel Leemans, Etienne Van den Bulcke, Marcel Moons, Martha Helsen, Eddie Dieltiens, Jeannine Thys, Herman Bellens, Marc De Vos, Ludgart Verheyden, Erik Roevens, Jos Dielens, Martha Vinkx, Mark Verbeke, Walter Dom, Dirk Rijmenants, Suzanne Horemans, Jef Bockx, Rik Schuermans, Joke Moons, Tony Peeters, Freddy Verhaegen en Eddy Van Look.

Hetzelfde jaar dat Etienne voorzitter werd, kregen we ook het bericht van het gemeentebestuur dat we ons lokaal in het Hofke moesten ontruimen voor de uitbreiding van de Academie. We kregen een andere plaats toegewezen in de bijgebouwen van het Gesticht, het voormalige rusthuis. Het was het vroegere dodenhuisje van het rusthuis en nog een tweede plaats... een oud gebouw met veel mankementen. Het dak was lek aan de inkomdeur en er moest gekuist worden. Alles wel beschouwd, mochten we echter niet klagen. We hebben er met ons allen een fatsoenlijk lokaal van gemaakt. Later moesten we het wel delen met 'De Poemp', maar daar hadden we goede afspraken mee gemaakt.

Onze nieuwe voorzitter Etienne maakte zich geen zorgen over het weeral aanpassen aan het nieuwe lokaal. “Het komt allemaal wel goed!”

We wisten niet hoe lang de Fotoclub hier zou mogen blijven, maar er werden toch snel plannen gemaakt om de plaats op te frissen . Er werden stoelen aangekocht, een tafel, enzovoort...

De clubwerking moest ook gewoon doorgaan: er werden toen al redelijk veel foto's en dia's naar de wedstrijden gestuurd en dat mocht in geen geval slabakken.

Met Etienne als voorzitter is Folerma nog bekender geworden. Hij was in alle fotoclubs immers de meest gekende fotograaf. Overal waar hij meedeed aan wedstrijden kreeg hij vermeldingen en diploma's. Hij was een echte zwart -wit fotograaf, en zijn werk was overal gekend.

Thuis waren zijn vrouw Arlette, zijn kinderen en de hele familie er terecht fier op dat hun papa voorzitter was van fotocub FOLERMA 71!

De tentoonstellingen hadden steeds veel succes, en we kregen wat geld in kas. Er werd dan ook besloten om eigen borden aan te schaffen. Die werden gemaakt in het werkhuis van Marcel Moons, met de hulp van enkele handige clubleden. Goed geschilderd werden de borden opgeborgen op een plaats in het werkhuis. Goed gedaan en een pluim voor Marcel voor het gebruik van zijn werkhuis en de nodige werktuigen!

Toen die borden voor de eerste keer op de volgende tentoonstelling gebruikt werden, kreeg Folerma veel felicitaties van de bezoekers: de verbetering was de kostprijs zeker waard. De borden zouden nog vele jaren meegaan. Er werd ook nog een fotostudio aangekocht. Langzaamaan werden de projectie- en de vergaderzaal ingericht zoals het moest. We zaten er goed en waren content !

Maar rond 2008 werd de politiezone “Berlaar Nijlen” in het leven geroepen. Het Gesticht was al bezet door de politie van Nijlen, en nu kwam het korps van Berlaar er ook nog inwonen. Met het gevolg dat zij samen meer plaats nodig hadden dan er eigenlijk was...De Fotoclub heeft nog ongeveer twee jaar samengewoond met de politie, maar toen kwam het onvermijdelijke bericht: we moesten plaats ruimen voor de politie. Het zou maar tijdelijk zijn, en we kregen een ruim lokaal toegewezen in het Gesticht (op het verdiep, in de rechtervleugel langs de Statiestraat). Het was een lege plaats, een beetje opgeschilderd, met alleen een lavabo en een waterkraan. Verder waren er drie ramen langs de straatkant. Maar waar moesten we al onze inboedel kwijtraken? Waar zouden we een DOKA kunnen maken, en hoe gingen we die grote hoge ramen verduisteren? Allemaal dingen waarover moest nagedacht worden...

Het duurste en het breekbare werd allemaal in dozen opgeborgen. De ramen werden met een zware zwarte stof aangekleed zodat het daglicht bedwongen werd. Maar de donkere kamer was een ander probleem... Uiteindelijk heeft de elektriker van de gemeente in de kelder onder het gemeentehuis een installatie gemaakt zodat er in de soms natte ruimte toch veilig foto's konden gemaakt worden. De grootste vijand was echter het stof, want het was tussen alle materialen die de gemeente niet alle dagen nodig had.

Het was echter het ergste voor degenen die er foto's gingen afmaken. De vrouwelijke leden durfden niet alleen in die donkere kelder gaan: zij zorgden dat ze minstens iemand bij hadden, en dat de ingang van de kelder op slot was.

Meestal was het Jeannine Thys die daar was, met haar vriendin Suzanne.

Dit was werkelijk een dieptepunt. Zouden we hier ooit nog weg geraken, en waar naartoe? Maar het kon nog erger...

Na één jaar moesten we weeral vertrekken, en wel naar de pastorij in Bevel. Langs een lange trap kwamen we boven in een smalle en niet al te brede plaats. Er was een dwarse steunbalk op zo'n hoogte dat de grootste van de club iedere keer moesten bukken...

Het was weer maar "tijdelijk", maar hoelang is tijdelijk? We moesten ons weer maar eens aanpassen aan de mogelijkheden die er waren. Er stond een grote tafel in het midden, en die was nuttig voor het projecteren van dia's. Tegen de ene muur hadden de clubleden een rek met schappen geplaatst om alle papieren en boeken op te stapelen, en tegen de andere muur stonden wat dozen gestapeld. Aan de korte zijde was er dan plaats om ons diascherm te plaatsen.

Maar ook toen we in de miserie zaten met het lokaal moest de Fotoclub nog verder werken, want er werd nog steeds ieder jaar een fototentoonstelling gehouden in de Gildenzaal. Het moest allemaal op tijd in orde zijn of we zouden onze datum in de Gildenzaal kunnen kwijtspelen. Al het papierwerk, uitnodigingen, enz.... : alles moest op tijd klaar zijn, en dat in moeilijke omstandigheden.

Gelukkig zijn we ook daar maar twee jaar blijven kamperen, en toen kreeg de Fotoclub het goede nieuws dat we onze oude plaats in de bijgebouwen van het rusthuis terugkregen. Het lokaal was leeg, maar ze gingen het nog wat opkuisen. Toen dat klaar was, werden wij verwittigd dat we konden verhuizen. Dat was pas eens goed nieuws, dank aan het gemeentebestuur! Een week later al zijn we begonnen met alles naar ons vroegere lokaal terug te brengen.

De volgende jaren was alles terug zoals vroeger, en iedereen deed zijn werk. Op de vergaderdagen was iedereen present, en de goede sfeer was terug. De

voorbereiding voor onze jaarlijkse foto- en diatentoonstelling was ook op tijd klaar.

In de samenstelling van onze groep kwam weinig verandering. Het aantal bleef altijd tussen zeventien en twintig leden. We hadden graag wat meer en liefst ook wat jongere fotoliefhebbers verwelkomd. We hadden hierover dan ook al meer dan eens gepraat: wat konden we eraan doen? Etienne stelde dan voor om op zondagvoormiddag aan iedereen die interesse had in fotografie wat uitleg te geven. Geen "echte" lessen, maar wat het voor hen kon betekenen: het beoefenen van de amateurfotografie. Er zou een reeks van vier zondagen aan besteed worden, afhankelijk van de belangstelling. Inschrijven vooraf was nodig, en de deelnemers moesten 16 jaar of ouder zijn. De voorzitter zou de eerste les op zondag op zich nemen.

Een begindatum werd vastgelegd en de inschrijvingen konden beginnen. We dachten een tiental inschrijvingen binnen te krijgen, maar het waren er vijfendertig! De eerste bespreking zat ons lokaal dan ook stampvol. Ze waren er allemaal, maar de volgende zondagen minderde hun aanwezigheid sterk. Uiteindelijk is er jammer genoeg geen enkele nieuwe inschrijving voor de club uit gekomen.

Dan maar weer verder met onze gewone groep! Tegen het einde van de jaren negentig kwam het digitale systeem op. We zouden eerst afwachten tot er genoeg informatie was. Een paar jaren later kwam Rik Van Oudenrode als eerste met digitale foto's op de club, die hij zelf met zijn vrouw Maria had afgedrukt. Deze foto werd druk besproken, maar niemand was er direct van in de wolken (maar dat werd ook niet verwacht). De Rik zelf was er wel blij mee dat hij dit zelf had gepresteerd. Onze voorzitter had er geen hoge pet van op - en wat met zwart-wit foto's? Dat was immers zijn werk... Etienne had er al over gepraat met andere zwart-wit fotomakers en die zeiden allemaal: "Het is een ramp, alles ziet grijs!" Maar een paar jaar later was dat weer heel wat anders. Iedereen wou beginnen met de computer, maar dat kostte veel geld. Eerst en vooral moest je een digitaal fototoestel kopen, maar ook een computer, en een printer... En niet iedereen wou daar direct zoveel geld aan geven. Het duurde dan ook nog een tijd eer het "digitale tijdperk" voor iedereen was.

Bij Folerma liep alles verder zoals het hoorde. De fotografen deden regelmatig mee met wedstrijden, en de twee koplopers Jeannine Thys en Etienne Van den Bulcke vulden hun lijst met aanvaardingen verder aan. Herman Bellens was dan weer de man die zich altijd bezighield met de projecties in de zaal. Hij kende alles van de beamer, en met de medewerking van secretaris Jef Bockx en bestuurslid

Werner Dierickx kwam dat helemaal in orde. Herman is ook de penningmeester van Folerma.

De jaarlijkse tentoonstellingen waren elke keer een hele karwei. De borden stonden in het lokaal en werden met een gesloten vrachtwagen door clubleden naar de Gildenzaal gebracht. Dan werd de elektriciteit voor de verlichting van de foto's aangesloten, en 's anderendaags werden de geselecteerde foto's op hun plaats gehangen. Tegelijkertijd was een andere groep in de zaal bezig om de projectieruimte in orde te brengen: tafels en stoelen werden in rijen geplaatst. Het grote scherm werd vooraan in de zaal geïnstalleerd, en op het einde van de avond werd het projectie- en klankgedeelte getest. Als alles klaar was, werd de vloer geveegd en werden twee grote tapijten in de fototentoonstellingsruimte gelegd. Om dat alles klaar te krijgen, heeft iedereen hard meegewerkt zoals dat gaat in een goede vereniging. De vrouwen hadden hun best gedaan door alles op te kuisen. Een weekend later is het werken in de omgekeerde richting: alles uit mekaar halen en terug op zijn plaats zetten.

En zo ging het nog vele jaren verder. Meestal waren het dezelfde leden die dat werk uitvoerden, want zij kenden het al.

Toen ze in het jaar 2013 bezig waren met het opstellen van de tentoonstelling, werden ze verwittigd dat Etienne Van Den Bulcke, onze voorzitter, niet kon komen helpen: hij was ziek, en ze zeiden dat het nogal ernstig was. Enkele dagen later is de club dan op de hoogte gebracht dat hij moest vervangen worden tijdens de tentoonstelling want hij zou waarschijnlijk moeten geopereerd worden. We wensten hem en zijn familie een spoedig herstel toe en hoopten dat hij gauw terug kwam als gezonde leider van zijn Folerma. Etienne is dan geopereerd, maar dat is niet zo goed afgelopen. De dokters hadden immers een ernstig gezwel ontdekt dat ze niet meer konden verwijderen. Na een harde strijd die hij niet kon winnen, is hij op 16 november 2013 overleden.

De familie die hem zo dierbaar was, bleef troosteloos achter. Arlette verloor haar man en beste vriend, een voorbeeld voor zijn kinderen en kleinkinderen en de hele familie.

Wij als Fotoclub waren onze voorzitter kwijt. Dertig jaar lang heeft Etienne Van Den Bulcke de leiding van Fotoclub Folerma 71 in handen genomen. Die hele periode stond hij altijd klaar voor iedereen die wat wilde weten. Hij was een wijs man die veel wist over fotografie en die zelf van in zijn jeugd al zwart-wit foto's ontwikkelde en afdruckte. Etienne was ook al vroeg bij Folerma aangesloten. Zijn beleid was heel simpel: er is een bestuur en er komen bestuursvergaderingen,

maar we vergaderen niet om te vergaderen. We hadden alle tijd om alles met de aanwezige leden te bespreken, op een enkele uitzondering na. Het kon al eens voorkomen dat we er niet uit geraakten, en dan moest het bestuur ingrijpen. Als fotograaf stond Etienne in onze club op de hoogste ladder, samen met Jeannine Thys.

De eerste vergadering na het overlijden van Etienne waren we niet op ons gemak. We wisten dat er een andere voorzitter moest aangesteld worden. Wie stelde zich kandidaat, of kwam ergens een vrijwilliger zich melden? Het werd stil in het lokaal, heel stil... Niemand wou die taak op zich nemen. Dan stelde iemand de vraag of onze secretaris, Jef Bockx, die taak wou aannemen. Die keek in het rond en zei: "Misschien, ik zal het op de volgende vergadering weten te zeggen." Iedereen liet een zucht en nu was het wachten tot over veertien dagen. Twee weken later hing er spanning in de lucht: zou Jef de voorzitter worden? Ja, maar er moet dan toch een beetje van het werk van de secretaris overgenomen worden... Alle aanwezigen waren opgelucht! Proficiat Jef, gij gaat dat heel goed doen.....handgeklap volgde. Later zou wel iemand anders een deel van het werk van de voorzitter overnemen; de zaak was opgelost.

De normale werkwijze van de club werd gewoon verdergezet. Zoals gewoonlijk werd er er nog een beetje nagepraat over wat er gebeurd was. Daarna werden de foto's van iemand bekeken en werd er liefst wat commentaar gegeven. Er moesten foto's verzonden worden, etc - de hele avond waren we bezig. Vooral de diaprojecties kwamen weer ter sprake. Voor de avondvoorstellingen waren er immers altijd veel reeksen voorzien. Herman Bellens was er dan ook steeds vroeg bij om te vragen aan de makers hoever zij al waren met hun productie.

De vergaderingen waren altijd goed bevolkt en met onze huisvesting bleef alles ook in orde. Maar in 2016 merkten we op dat Jeannine Thys dikwijls niet op de vergadering was. Haar vriendin wist te zeggen dat Jeannine een zware verkoudheid had.

Jeannine was de beste leerlinge van de klas, en de meest gelauwerde fotografe van Folerma! Ze heeft de titels AFIAP, EFIAP en MFIAP en nog bijkomende andere onderscheidingen, en dat wil wat zeggen in de amateurfotografie. Als Jeannine op de vergadering was, dan werd er gelachen.

Maar dat tijdelijk afwezig zijn - soms kort, dan weer lang - bleef maar duren... tot ons verteld werd dat ook bij Jeannine een ongeneeslijke ziekte was vastgesteld. Het heeft nog wel enige tijd geduurd, maar ze heeft het dan toch niet gehaald en

is op 8 april 2019 overleden. Haar overlijden was te verwachten maar het was toch hard voor haar familie.

Voor de Fotoclub was het de tweede keer dat we - mijns inziens - fotografisch gezien de beste van de groep verloren. Maar het leven gaat voort...

We zijn nu december 2019, dus dan bestaat Fotoclub Folerma Nijlen volgend jaar feitelijk 50 jaar, een halve eeuw. Wie had dat in 1970 kunnen denken toen die vijf mannen op een zondagnamiddag besloten om in Nijlen een Fotoclub te stichten? Niemand, en toch is het zo. En het stopt nog niet, want er zitten leiders aan het stuur die nog een heel eind verder zullen gaan.

Ik ga hier stoppen met schrijven over het gebeuren in de club. Ik heb geprobeerd het reilen en zeilen in de club weer te geven.

Geschreven door Sooi Raets, lid van Folerma van het eerste uur.

Voorzitter van 1974 tot 1984 - 90 jaar en nog steeds lid van Folerma 71 .

Bedankt dat ik het mocht meemaken!